

sygn. akt III.K.99/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Kurowski

Protokolant: Paulina Stachurska

w obecności prokuratora: Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu dnia 17.09.2015 r. sprawy

K. O. (O.), syna T. i J. z d. J., ur. (...) w S.

Skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Sokółce** z dnia 6 listopada 1997 r. w sprawie o sygn. akt **II K 192/97** za popełnione w dniu 20 grudnia 1996 r. przestępstwo z art. 208 d.k.k. w zb. z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 w zw. z art. 58 d.k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 300 (trzystu) złotych grzywny. Na podstawie art. 73 § 1 d.k.k. i art. 74 § 2 d.k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata oddając skazanego na podstawie art. 76 § 2 d.k.k. pod dozór kuratora. Rozstrzygnięto o kosztach procesu.

2. **Sądu Rejonowego w Sokółce** z dnia 4 grudnia 1997 r. w sprawie o sygn. akt **II K 861/97** za popełnione w dniu 1 września 1996 r. przestępstwo z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 100 (stu) złotych grzywny. Na podstawie art. 73 § 1 d.k.k. i art. 74 § 2 d.k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oddając go na podstawie art. 76 § 2 d.k.k. pod dozór kuratora. Rozstrzygnięto o kosztach procesu.

3. **Sądu Rejonowego w Sokółce** z dnia 12 marca 2010 r. w sprawie **sygn. akt II K 526/09** za dwa przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.: 1) popełnione w nocy z dnia 27 na 28 lipca 2009 r. i 2) popełnione w nocy z 31 lipca na 1 sierpnia 2009 r., gdzie na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 314 (trzystu czternastu) stawek dziennych grzywny z ustaleniem jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono skazanemu na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata i na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddano go w tym czasie pod dozór kuratora. Zasądzono odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonych oraz rozstrzygnięto o kosztach procesu.

Postanowieniem z dnia 30.06.2010 r. Sąd Rejonowy w Sokółce zarządził do wykonania warunkowo zawieszoną karę pozbawienia wolności.

4. **Sądu Rejonowego w Sokółce** z dnia 17 maja 2010 r. w sprawie **sygn. akt II K 179/10** za przestępstwo popełnione w nocy z 19 na 20 marca 2010 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono skazanemu na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata i na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddano go w tym czasie pod dozór kuratora. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono obowiązek naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto o kosztach procesu.

Postanowieniem z dnia 15.12.2011 r. Sąd Rejonowy w Sokółce zarządził wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności.

5. **Sądu Rejonowego w Sokółce** z dnia 7 grudnia 2012 r. w sprawie **sygn. akt II K 788/12** za przestępstwo popełnione w dniu 28 lutego 2012 r. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 7 do 9 marca 2012 r. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono na niego obowiązek naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto o kosztach procesu

6. **Sądu Okręgowego w Białymstoku** z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie **sygn. akt III K 39/14**, zmienionego Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie **o sygn. akt II Aka 269/14** za dwa przestępstwa: 1) popełnione w okresie od 1 lutego 2012 r. do 2 lutego 2012 r. z art. 158 § 2 k.k. na karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 2) popełnione w bliżej nieustalonym dniu lutego 2012 r. z art. 245 k.k. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 4 (czterech) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Zasądzono koszty obrońcy z urzędu i zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

I. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności opisane w punktach 5 - tym (sygn. akt. II K788/12) i 6 - tym (sygn. akt. III K 39/14) i orzeka wobec skazanego K. O. łączną karę 6 (sześciu) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. W pozostałej części wyroki opisane w punktach 5 i 6 pozostawia do odrębnego wykonania.

III. Na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w zakresie połączenia kar orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach 1, 2, 3 i 4 umarza. Kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa.

IV. Na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu K. O. na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt I –szym okres rzeczywistego pozbawienia wolności ze sprawy II K 788/12 Sądu Rejonowego w Sokółce - od dnia 7 marca 2012 r. do dnia 9 marca 2012 r.

V. Zwalnia skazanego od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.

sygn. akt III K 99/15

UZASADNIENIE

K. O. został skazany pięcioma jednostkowymi wyrokami Sądu Rejonowego w Sokółce:

I. z dnia 6 listopada 1997 r. w sprawie o sygn. akt. II K 192/97 za przestępstwo popełnione w dniu 20 grudnia 1997 r. z art. 208 d.k.k. (z 1969r) w zb. z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. w zw. z art. 58 d. k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 300 (trzystu) złotych grzywny. Na podstawie art. 73 § 1 d.k.k. i art. 74 § 2 d.k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata. Na podstawie art. 76 § 2 d.k.k. w okresie próby oddano K. O. w okresie próby pod dozór kuratora. Rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

II. z dnia 4 grudnia 1997 r. w sprawie o sygn. akt. II K 861/97 za przestępstwo popełnione w dniu 1 września 1996 r. z art. 11 § 1 d.k.k. (z 1969r) w zw. z art. 208 d.k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 100 (stu) złotych grzywny. Na podstawie art. 73 § 1 d.k.k. i art. 74 § 2 d.k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata. Na podstawie art. 76 § 2 d.k.k. oddano K. O. w okresie próby pod dozór kuratora. Rozstrzygnięto o kosztach sądowych

III. z dnia 12 marca 2010 r. w sprawie o sygn. akt II K 526/09 za dwa przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.: 1) popełnione w nocy z 27 na 28 lipca 2009r. oraz 2) popełnione w nocy z 31 lipca na 1 sierpnia 2009 r., gdzie na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazano, zaś na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono karę 2 (dwóch) lat pozbawienia

wolności i 314 (trzystu czternastu) stawek dziennych grzywny z ustaleniem jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono K. O. na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata i na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddano go w tym czasie pod dozór kuratora. Zasądono na podstawie art. 46 § 1 k.k. odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonego, rozstrzygnięto o kosztach procesu.

Postanowieniem z dnia 17 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w Sokółce zarządził do wykonania warunkowo zawieszoną karę pozbawienia wolności.

IV. z dnia 17 maja 2010 r. w sprawie sygn. akt II K 179/10 za przestępstwo popełnione w nocy z 19 na 20 marca 2010 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono K. O. na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata i na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddano go w tym czasie pod dozór kuratora. Zasądono na podstawie art. 46 § 1 k.k. odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonego, rozstrzygnięto o kosztach procesu

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Sokółce zarządził do wykonania warunkowo zawieszoną karę pozbawienia wolności.

V. z dnia 7 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 788/12 za przestępstwo popełnione w dniu 28 lutego 2012 r. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono K. O. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 7 do 9 marca 2012 r. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożono na niego obowiązek naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto o kosztach procesu.

Jak też wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku:

VI. z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 39/14, częściowo zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II Aka 269/14 za dwa przestępstwa: 1) popełnione w okresie od 1 lutego 2012 r. do 2 lutego 2012 r. z art. 158 § 2 k.k. na karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 2) popełnione w bliżej nieustalonym dniu lutego 2012 r. z art. 245 k.k. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności

na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec K. O. łączną karę 4 (czterech) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Zasądono koszty obrońcy z urzędu i rozstrzygnięto o kosztach sądowych.

W dniu 24 czerwca 2015 r. skazany K. O. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. W piśmie swym wskazał, że dłuższy czas przebywa w izolacji co skłoniło go do rozmyślań i postanowieniu zmiany trybu życia. To zaś w jego ocenie uzasadnia otrzymanie przezeń jeszcze jednej szansy.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek skazanego jedynie w niewielkiej części zasługiwał na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się, jeżeli zachodzą warunki do wymierzenia kary łącznej. Te zaś są określone w art. 85 k.k.. Z kolei ów przepis w kształcie istniejącym przed 1 lipca 2015 r. wskazuje, że sąd wymierza karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok skazujący za którekolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, albo inne podlegające łączeniu. Innymi słowy w myśl wskazanego przepisu kara łączna w wyroku łącznym może objąć tego samego rodzaju kary jednostkowe orzeczone poszczególnymi wyrokami, które zostały wymierzone za przestępstwa popełnione przed wydaniem pierwszego chronologicznie wyroku (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. I KZP 36/2004 OSNKW 2005/2 poz. 13 mająca moc zasady prawnej). Dodać tu należy, że mimo istotnej zmiany tego przepisu, wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r. poz. 396) jest on w wyżej opisanym kształcie nadal aktualny w

odniesieniu do sytuacji K. O.. Zgodnie bowiem z art. 19 ust 1 cytowanej ustawy znowelizowanych przepisów rozdziału IX kodeksu karnego (a zatem odnoszących się do wymierzania kary łącznej, w tym w wyroku łącznym) nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem jej wejścia w życie czyli przed 1 lipca 2015r. To zaś powoduje, że wspomniana zmiana kodeksu karnego w najmniejszy sposób nie odnosi się do sytuacji procesowej skazanego skoro wszystkie skazujące wyroki jednostkowe zapadły przed wspomnianą datą.

Analizując natomiast skazania K. O. wskazać należy, iż pierwszym chronologicznie wyrokiem wydanym wobec jego osoby był wyrok Sądu Rejonowego w Sokółce z dnia 6 listopada 1997 r. (sygn. akt II K 192/97). Kolejnego czynu, za który został skazany wyrokiem tego sądu z dnia 4 grudnia 1997r. dopuścił się on w dniu 1 września 1996r. Spełnione zatem zostały warunki art. 85 k.k. Jednakże wyrok łączny obejmujący obie ww. kary został wydany przez Sąd Rejonowy w Sokółce już w dniu 20 listopada 2001 r. w sprawie o sygn. akt II K 308/01 (k. 15).

Następnych dwóch przestępstw, za które K. O. został skazany jednostkowym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sokółce w sprawie o sygn. akt II K 526/09 dopuścił się on dopiero w nocy z 27 na 28 lipca 2009 r. i w nocy z 31 lipca na 1 sierpnia 2009 r., a zatem ponad jedenaście lat po wydaniu wcześniejszego wyroku skazującego. Stwierdzić więc należało, iż nie został spełniony wyżej opisany, podstawowy warunek z art. 85 k.k., umożliwiający połączenie kar wymierzonych pierwszym wyrokiem z później orzeczonymi karami.

Analogiczne rozważania dotyczą kolejnego chronologicznie wyroku Sądu Rejonowego w Sokółce, mianowicie w sprawie o sygn. akt II K 179/10. Mocą tego orzeczenia ustalonym zostało, iż kolejnego przestępstwa K. O. dopuścił się w nocy z 19 na 20 marca 2010 r., a zatem już po wydaniu wyroku w sprawie sygn. akt II K 526/09, który zapadł w dniu 12 marca 2001 r. Ponownie zatem należało stwierdzić, iż nie został spełniony warunek obowiązującego skazanego przepisu art. 85 k.k. (w brzmieniu sprzed 1.07.2015 r.) Okoliczność ta musiała skutkować umorzeniem postępowania.

W tym miejscu zasadnym będzie odnieść się do podstawy prawnej rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania w zakresie wyżej wskazanych kar orzeczonych wyrokami jednostkowymi Sądu Rejonowego w Sokółce. Zdaniem sądu orzekającego w niniejszym składzie powaga rzeczy osądzonej w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego stanowi przeszkodę do wydania wyroku łącznego tylko wówczas, gdy przedmiotem takiego wcześniejszego postępowania były wszystkie tożsame wyroki jednostkowe, co do których zapadło prawomocne orzeczenie rozstrzygające kwestie orzeczenia kary łącznej. Tylko bowiem wówczas można mówić o tożsamości przedmiotu danego procesu z wcześniejszym. W niniejszej tego rodzaju okoliczność nie zachodzi co skutkuje uznaniem, iż nie sposób przyjąć jako podstawy prawnej umorzenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. skoro analizie również podlegały nie brane pod uwagę we wcześniejszym postępowaniu kary orzeczone przez Sąd Rejonowy w Sokółce w sprawach o sygn. akt II K 526/09, II K 1779/10 i II K 788/10 oraz kara orzeczona przez Sąd Okręgowy w Białymstoku. Wspomniane stanowisko znajduje oparcie w argumentacji zawartej w Wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 30.11.2011 r. sygn. akt II KK 149/11 (OSNKW 2011/12/113) i z dnia 3.10.2005 r. sygn. akt V KK 151/05 (LEX nr 157208) oraz postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10.07.2013r. sygn. akt II KK 14/13 (Prok.i Pr.-wkł. 2013/10/5 LEX nr 1341265), jak też postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28.12.2005 r. sygn. akt II Aka 308/05, (LEX nr 166034). W tych dwóch ostatnich judykatach stwierdzono, iż „jeśli tożsame wyroki, co do których zapadło prawomocne orzeczenie rozstrzygające kwestie kary łącznej, w różnym układzie były przedmiotem dwóch lub więcej postępowań o wydanie wyroku łącznego, ale w żadnym z tych postępowań zakresem orzekania nie były objęte wszystkie wydane wobec skazanego wyroki, to nie występuje negatywna przeszkoda z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. ...” Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, że tym bardziej nie jest zasadnym stosowanie jako podstawy umorzenia ww. przepisu w sytuacji, gdy po wcześniej wydanych orzeczeniach w przedmiocie wyroku łącznego pojawiły się nowe, kolejne jednostkowe wyroki skazujące. Poparciem dla tego rodzaju stanowiska jest również treść postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11.09.2013 r. o sygn. akt. II AKz 285/13, gdzie stwierdzono, że „aby mówić o powadze rzeczy osądzonej w sprawie o wydanie wyroku łącznego, sprawa musi dotyczyć nie tylko tej samej osoby, ale również dokładnie tych samych wyroków jednostkowych obejmujących te same czyny.” (LEX nr 1362907). Zdaniem Sądu identyczne wnioski płyną z lektury uzasadnienia Wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie sygn. akt II Aka 93/13 (LEX nr 1353601). Dlatego też sąd jako

postawę prawną umorzenia postępowania w zakresie kar orzeczonych wyrokami w jednostkowych sprawach o sygn. akt II K 192/97, II K 861/97, II K 526/09, II K 179/10 powołał wyłącznie art. 572 k.p.k.

Natomiast analiza pozostałych skazań i dat czynów popełnionych przez K. O. ujawnia, iż jedyną możliwą do wymierzenia na tej podstawie jest kara łączna obejmująca karę wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Sokółce w sprawie sygn. akt II K 788/12 oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie sygn. akt III K 39/14. Z zaznaczeniem, że ów pierwszy wyrok ustalił, iż K. O. popełnił czyn zabroniony w dniu 28 lutego 2012 r., a zatem już po wydaniu wcześniejszego wyroku w ww. sprawie o sygn. akt II K 179/10. Jak również uwzględnieniem, że to pierwszy chronologicznie wyrok powinien być punktem odniesienia przy dokonywaniu oceny, które z przestępstw objętych kolejnymi wyrokami pozostają w zbiegu uzasadniającym połączenie węzłem wyroku łącznego. Zaś dopiero spośród skazań, których nie obejmie tak ukształtowany zbieg realny, można utworzyć kolejną grupę obejmującą skazania za czyny popełnione zanim zapadł kolejny "pierwszy wyrok" - oczywiście "pierwszy" z punktu widzenia tej kolejnej grupy przestępstw (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2008 r. w sprawie V KK 212/07, LEX nr 377209, uzasadnienie postanowienia z dnia 30 września 2009 roku w sprawie I KZP 12/09, OSNKW 2009/10/86, Lex 521986). Akceptując ten pogląd stwierdzić należało, iż w niniejszym stanie faktycznym pierwszym chronologicznie wyrokiem jest wyrok w sprawie o sygn. akt II K 788/12, którego czyn wchodzi w zbieg realny z czynem z wyroku w sprawie o sygn. akt III K 39/14 bowiem K. O. został skazany w tej sprawie za czyn, którego dopuścił się w okresie od 1 lutego 2012 r. do 2 lutego 2012 r. oraz w bliżej nieustalonym dniu lutego 2012 r., a więc przed wydaniem wyroku w sprawie o sygn. akt II K 788/12.

Wymierzając karę łączną Sąd miał na uwadze przesłanki wynikające z art. 86 § 1 k.k., który wyznacza granice jej wysokości, obowiązujące przy wydaniu wyroku łącznego. Kara łączna nie może być niższa od najwyższej z wymierzonych kar (granica dolna) i nie może być wyższa od sumy kar wymierzonych za poszczególne zbiegające się przestępstwa, nie przekraczając 20 lat pozbawienia wolności (górną granicą). Z tym tylko, że tak ukształtowana górna granica nie dotyczyła K. O.. Wymiar kary łącznej oscylował bowiem w granicach od 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 7 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Zatem podwyższenie ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r. poz. 396) wspomnianej górnej granicy kary łącznej z 15 do 20 lat pozbawienia wolności w przypadku skazanego nie wymagało stosowania przepisów ustawy obowiązującej wcześniej zgodnie z art. 4 § 1 k.k. skoro realnie taka możliwość nie wystąpiła.

Należy zauważyć, że przy orzekaniu kary łącznej Sąd może zastosować trzy metody. Pierwszą z nich jest oparcie się na zasadzie kumulacji, a zatem prostym dodaniu wysokości kar jednostkowych i orzeczenie kary łącznej stanowiącą ich sumę. Ten sposób wymierzania kary łącznej winien być stosowany jedynie do sprawców, co do których nie ma żadnej pozytywnej prognozy, są całkowicie zdeprawowani i brak jest podstaw do stosowania instytucji ułatwiających im zakończenie kary. Druga – metoda absorpcji, polega na wymierzeniu kary w najniższym możliwym rozmiarze, tj. pochłonięcia kar w niższych rozmiarach przez najsurowszą. Niewątpliwie ten rodzaj łączenia kar można stosować do najlepiej ocenianych sprawców, których przebieg resocjalizacji jest dalece zaawansowany. W szczególności zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., sygn. akt II AKA 321/96).

W doktrynie jak i w orzecznictwie podkreśla się, że oparcie wymiaru kary łącznej na dwóch ostatnich zasadach traktować należy jako rozwiązanie stosowane wyjątkowo. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (vide: A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKA 339/03). Analiza związku podmiotowo – przedmiotowego oraz opinii o skazanym (k. 27-28) ujawnia, zdaniem Sądu, brak podstaw do zastosowania wobec K. O. zasady kumulacji bądź absorpcji.

Przy ustalaniu wysokości kary łącznej znaczenie mają elementy składające się na związek przedmiotowy i podmiotowy zbiegających się realnie przestępstw. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie

poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja. Należy zwrócić uwagę, że związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi przestępstwami oraz na podstawie zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 marca 2007 r. o sygn. akt II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Określając wysokość kary łącznej Sąd nie brał pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa - stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów jak również ówczesnego stopnia winy skazanego, gdyż te zostały już wzięte pod uwagę przy wymiarze poszczególnych kar za czyny jednostkowe podlegające łączeniu. Wymierzając karę łączną Sąd miał zatem na uwadze całokształt przestępczej działalności K. O. w kontekście celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara powinna spełniać w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, jak też ustalenia w zakresie związku podmiotowo – przedmiotowego pomiędzy kolejnymi przestępstwami, za które został on skazany.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać na dość bliski związek przedmiotowy i nieco luźniejszy podmiotowy. Owa bliskość związku przedmiotowego w niniejszej sprawie wynika w naprawdę krótkim okresie pomiędzy popełnieniem tych wszystkich trzech przestępstw. K. O. dopuścił się ich zaledwie w przeciągu jednego miesiąca (luty 2012 r.). Tym niemniej nie sposób pominąć, iż każdy z tych czynów godził w odmienne dobro prawne – zdrowie i życie, wymiar sprawiedliwości, wreszcie mienie.

Oceniając natomiast związek podmiotowy nie mogło ująć uwadze, że dwa czyny, za które K. O. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. akt III K 39/14 cechował bardzo bliski związek podmiotowy skoro drugi z nich (z art. 245 k.k.) stanowił bezprawnie podjętą próbę uchronienia się przed odpowiedzialnością za ów pierwszy (z art. 158§ 2 k.k.). Jednakże nie można było tego powiedzieć w odniesieniu do czynu ustalonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Sokółce o sygn. akt II K 788/12 – z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skoro było to przestępstwo popełnione z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej.

Na wymiar kary łącznej wpływ ma również proces resocjalizacji skazanego. Z opinii penitencjarnej K. O. (k. 27-28v) wynika, iż zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności można uznać za zmienne z przewagą zachowań pozytywnych. Skazany był 12 – krotnie nagradzany był nagrodami regulaminowymi m.in. za wyróżniające się zachowanie jak i wykonywanie nieodpłatnej pracy. Wykazuje właściwe postawy w kontaktach z przełożonymi oraz unika konfliktów. Odbywa karę w systemie programowego oddziaływania, kształci się zawodowo. Jednakże nie sposób pominąć, że był on także 4 – krotnie karany dyscyplinarnie – m.in. za próbę wysłania nielegalnie korespondencji innego osadzonego, nielegalne kontaktowanie się i w dniu 3.04.2014 r. za próbę rozniecenia ognia na polu spacerowym.

Sąd orzekając karę łączną miał na uwadze fakt, iż zasadnicze znaczenie w zakresie jej wymiaru mają dyrektywy prewencyjne zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej, jak i prewencji generalnej. W odniesieniu do K. O. istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej niż wynikałoby to z dyrektywy pełnej absorpcji jest całokształt jego przestępczej działalności. Wskazuje on, iż skazany przez wiele lat dopuszczał się różnych przestępstw, głównie przeciwko mieniu z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. Jednocześnie, co również należy podkreślić, ww. opinia o skazanym ujawnia, iż nie jest on osobą tak zdeprawowaną, by uzasadnione było oparcie kary łącznej na zasadzie kumulacji.

W tej sytuacji swoje rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej w wysokości 6 (sześciu) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności Sąd oparł na zasadzie mieszanej, ukierunkowanej na absorpcję. Oznacza to, że mocniej zaakcentowano pochłonięcie kar jednostkowych aniżeli ich kumulację. Zastosowana metoda wymiaru kary łącznej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji. Z drugiej strony wybrana przez Sąd metoda pozwala również uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw, do czego

proceeds the principle of absorption determining in essence the measure of the penalty for one of the remaining in flight offenses and practical impunity in the remaining ones.

With regard to this, that in the joined case only the penalties of deprivation of liberty, in the remaining part of the judgments described in points 5 and 6 the court left to separate execution.

On the basis of art. 624 § 1 k.p.k. the court acquitted the convicted person from the court costs related to the issuance of the joint judgment, recognizing that his family and material situation makes it impossible for him to pay them. On the costs of the proceedings in part of the appeal proceedings as to the joining of the sentences the court ruled on the basis of art. 632 pkt 2 k.p.k.